

Under President Shevardnadze, relations between Georgia and Ukraine were quite normal, neither active nor overly passive. However, relations have visibly strengthened under President Saakashvili. Georgia and Ukraine gradually abandoned their prior Soviet paths after the 2003 Rose and 2004 Orange revolutions, and began actively seeking integration into Western institutions. In addition, a large number of Georgians arrived in Kyiv to support Viktor Yushchenko. Presidents Mikheil Saakashvili and Viktor Yushchenko's close friendship has also contributed significantly to the two nations' political unification.

In 2015, the President of Ukraine appointed the former President of Georgia Mikheil Saakashvili as the Governor of Odessa, which led to the deterioration of relations between Georgia and Ukraine. The reason for this was the policy of the newly elected government of Georgia. Georgian Dream did not support the appointment of Mikheil Saakashvili as governor of Odessa. Also, for this reason, Ukraine did not have an ambassador to Georgia for several years [2].

In November 2016, after Saakashvili resigned as governor of Odessa, diplomatic relations between the two nations started to improve. But it did not last long. At the end of February 2022, the Prime Minister of Georgia did not express clear support for Ukraine when Russia declared war on Ukraine. The Prime Minister also noted that Georgia would not join the sanctions imposed on Ukraine. However, the Georgian people actively protested the government's decision.

Ukraine is a friendly country for the Georgian people, despite the government's decision, many people are protesting against the Russian aggression against Ukraine, because it is easy to draw parallels between Georgia and Ukraine, the Georgian people know what Russian aggression means. Finally, Ukraine and Georgia are two countries with the same past and aspirations, I hope that the relations will be strong and friendly for the future.

References

1. Davitashvili, Alexander. 2022. *A Story of Friendship: Georgia and Ukraine Stand Together*. The CaspianPost.
2. Lincoln, Zalmayev Peter and Mitchell. 2018. "The rise and fall of Mikheil Saakashvili". *ALJAZEERA*. February 20. Accessed April 26, 2022. URL: <https://www.aljazeera.com/opinions/2018/2/20/the-rise-and-fall-of-mikheil-saakashvili>

Столяренко Данило

Донецький національний університет імені Василя Стуса

АХІСТОРИЦИЗМ У РЕАЛІСТИЧНІЙ ТРАДИЦІЇ

Анотація. Реалістичну традицію міжнародних відносин неодноразово критикували за ахісторичність: її концепції та передумови розглядалися так, ніби вони завжди були присутніми, або можуть бути використаними поза конкретними історичними умовами. Тому виникає питання доцільності та ефективності використання історії у теорії реалізму.

Ключові слова: ахісторизм, політичний реалізм, реалполітика.

Abstract. The realistic tradition of international relations has been repeatedly criticized for being ahistorical: its' concepts and preconditions have been viewed as if they have always been present or can be used

without specific historical conditions. Therefore, the question arises about the feasibility and effectiveness of the use of history in the theory of realism.

Keywords: *ahistoricism, political realism, realpolitik.*

Питання про те, чи слід використовувати науковий чи історичний підхід до формування знань про соціальний світ, часто видається як таке, що полягає у виборі між розробкою універсально застосовних загальних законів за допомогою теорії або прагненням зрозуміти окремі, унікальні історичні події. Проблема полягає в тому, що міжнародні відносини як галузь політичних наук віддана способу теоретизування, який не тільки ігнорує історичний контекст, але й фактично віддає перевагу теорії, відокремлений від історії. Чим більше поза часом подія, тим ціннішою та універсальнішою здається її теоритизація [1]. Результатом позачасового, ахісторичного теоретизування є не тільки погана наука про міжнародні відносини, але й погана історія.

Неореалісти та неокласичні реалісти традиційно поділяють припущення про ахісторичну важливість анархії, системних умов і балансу сил. Вони припускають, що стимули та обмеження, що впливають із міжнародної системи, організованої за структурним правилом анархії, керують поведінкою держави. Реалісти припускають, що, переплетена з матеріальним світом, невідворотна анархічна система створює різноманітні стимули та можливості, загрози та обмеження, які обумовлюють національні інтереси держави. Анархічна система, визначена в параметрах влади (сили) та відповідної невизначеності щодо того, як інші держави вирішують використовувати свою силу, що визначає зацікавленість держав у власному виживанні, безпеці та добробуті. Тому держави завжди намагаються оцінити своє становище в міжнародній системі, а також відносні можливості інших держав, щоб визначити рівень загрози, з якою вони стикаються [8]. Держави реагують на зміни влади інших держав, передбачуваних намірів та фактичної поведінки за допомогою певної форми балансування. Це створює певні схеми поведінки, особливий баланс сил, який не залежить від конкретних контекстів, періодів або історичних обставин. Найімовірніше, вони логічно впливають із незмінної дилеми безпеки. Реалісти вважають, що це теоретичне формулювання характеризується неминучим «повторенням», циклічною теорією історії.

Ці аргументи часто формулюються «науковим», аксіоматичним чином, що відображає значну частину онтологічних та епістемологічних рамок реалістичної традиції. Це стосується особливого розуміння теорії, історії та соціальної науки, яке виникло внаслідок дискусій XIX та XX століть у філософії історії [4; 9]. У поєднанні із поведінковим напрямом наукового пізнання в міжнародних відносинах реалістична традиція зробила історію екзогенною і зайвою для аналізу. Вона стала використовуватися насамперед для ілюстрації неминучих правил світової політики, підтримки формулювання гіпотез для історичних випадків і трактування поточної політики у формі «уроків історії» [7].

Останніми роками заклик до більш «історичного» розуміння дисциплін лунав у багатьох галузях, але ніде до нього так не прислухалися, як у політичній науці. Тривалий час обмежуючись прославленням біхевіористичного підходу або скорботою про минулу епоху, коли політична наука і політична теорія май-

же не відрізнялися, історія політології зафіксувала важливу зміну, що характеризується більшою незалежністю щодо дисциплінарних настанов. Порядок денний, обумовлений аналізом поведінки акторів у міжнародних відносинах, став замінений ретельною реконструкцією аргументів в історичному контексті. Більшість основних підходів реалістів використовують форму історії як чогось незмінного, застосовуючи її для кодування висновків, копіювання даних або як джерело постфактумних пояснень [7]. Небагато дослідників міжнародних відносин витрачають достатньо часу на запитання, про що йдеться, коли говоримо про історію.

Тож, можливо, неминуче розуміння того, що історичний контекст має значення, звернуло вчених, і самих реалістів також, до більш історично коректних досліджень. Зовсім недавно неокласичні реалісти припускали, що сума поведінки держави накопичується в довгостроковій перспективі для отримання «системних результатів» і навіть «перебудови структури міжнародної системи» [6]. Цей крок дає відправну точку для визначення співвідношення між історією та реалістичною традицією дослідження поведінки держави та міжнародної політики. Багато сучасних реалістів вдаються до використання «м'якого» позитивізму, тобто перевірки теорії на емпіричних доказах з метою узагальнення в поєднанні з усвідомленням притаманних соціології обмежень. Це стосується суб'єктивності, інтерпретації, непередбачуваності та дослідницької етики, які ускладнюють оцінку об'єктів дослідження на основі узгоджених стандартів і методів. Тому зазвичай вважається, що об'єкти дослідження досить подібні, щоб розрізняти закономірності, які можна узагальнити [6]. Цей більш м'який позитивізм дозволяє неореалістам контекстуалізувати свої результати і «заповнити» загальні положення історичним аналізом [3].

Можливим рішенням проблеми може стати операціоналізація історії двома шляхами: на рівні одиниці, де історія лежить в основі наявних змінних, або системно, коли історія впливає на міжнародне середовище, в якому діють держави [2]. По-перше, це допомагає прояснити різне розуміння того, що є і робить історія, і як вона дає змогу пояснювати міжнародну політику. В свою чергу, дослідження дедалі більш розмитих парадигматичних кордонів дає змогу створити діалог, який характеризується не стільки примусовим обмеженням пояснювального потенціалу через встановлення чітких рамок між дисциплінами, скільки міждисциплінарною співпрацею. Це може допомогти прокласти шлях до історично обумовленого, систематичного вивчення поведінки держав і міжнародних відносин у рамках реалістичної традиції.

Та знову і знову, від давнини до сьогодення, реалізм виходив із змагання між теоріями як найбільш ефективна і всеосяжна теорія для пояснення результатів діяльності суб'єктів міжнародних відносин, що існують в умовах анархії [8]. Це частково виправдовує ахісторицизм реалістичної традиції, адже теорія виявляється дієвою на практиці. Поки умова анархії існує, реалізм залишається найкориснішим інструментом для пояснення міжнародних політичних подій. Але, незважаючи на це, сучасні реалісти повинні чітко підтримувати соціально-наукові міркування та «м'який» позитивізм, щоб виправити еkleктичний і нетеоретичний ахісторицизм, особливо класичного реалістичного письма.

Реалістична традиція може виправити частину цієї теоретичної незручності, запропонувавши два шляхи теоретизування з «історією»: на рівні одиниці, де історія лежить в основі наявних змінних, або системно, коли історія впливає на міжнародне середовище, в якому діють держави. Обидва шляхи можуть протікати через безліч різних концептуалізацій історії, заснованої на ширшій філософії історії – як об'єктивного факту, як індивідуального досвіду або як інтерсуб'єктивного оповідання. Справді, багато в чому історія є найнижчим спільним знаменником теоретичних підходів у дисципліні міжнародних відносин.

Джерела та література

1. Cello L. Taking History Seriously in IR: Towards a Historicist Approach. Review of International Studies 44(2), 2018, p. 236.
2. Guzzini S. The Enduring Dilemmas of Realism in International Relations. European Journal of International Relations, 10(4), 2004, p. 536.
3. Hobson J. M. and Lawson G. What is History in International Relations? Millennium, 37(2), 2008, pp. 415–35.
4. Iggers G. G. Historicism: The History and Meaning of the Term. Journal of the History of Ideas, 56(1), 1995, pp. 132–36.
5. Popper K. The Poverty of Historicism. London / New York: Routledge, 2002, p. 3.
6. Ripsman N. M., Taliaferro J. W., Lobell S. E. Neoclassical Realist Theory of International Politics. Oxford: Oxford University Press, 2016, p. 82, 106.
7. Vaughan-Williams N. International Relations and the “Problem of History”. Millennium, 34(1), 2016, pp. 115–16.
8. Waltz K. N. Theory of International Politics. New York: McGraw Hill, 1979. p. 131.
9. Wertsch J. V. The Narrative Organization of Collective Memory. Ethos, 36(1), 2008, pp. 120–35.

Amirkhanov Eltaj

International Black Sea University, Tbilisi, Georgia

IGNORING THE SIGN: THE PROBLEM WITH THE IRRESPONSIVE WEST

Анотація. У цій статті стверджується, що було три критичних моменти, після яких Росія ставала все більш амбітною. Це російсько-грузинська війна, російсько-українська війна (2014), російська інтервенція в Сирії. Нерішучість Заходу у реакції на ці події була головним фактором, який запевняв Росію, що вони не понесе жодних наслідків, незважаючи на свою агресію. А потім був четвертий момент, есе Путіна про Україну 2021 р., яке Захід повністю проігнорував. Путін цим есе дуже чітко висловив свій світогляд.

Ключові слова: Росія, Сирія, відповідь Заходу, Україна.

Abstract. This paper argues that there were three critical moments after which Russia got more and more ambitious. These are the Russo-Georgian war, the Russo-Ukrainian war (2014), and the Russian intervention in Syria. The hesitance of the West to react to these events was the main factor that assured Russia that they would not bear any consequences despite their aggressions. And then there was the fourth moment, Putin's essay on Ukraine in 2021, which the West totally ignored. Putin, with his essay, made his worldview very clear.

Keywords: Russia, Syria, West's response, Ukraine.